

צמיחה נפשית

מועדי כניסת יו"כ	
מוצאי שבת	הדלקת נרות
ירושלים: 6.23	ירושלים: 5.12
תל-אביב: 6.25	תל-אביב: 5.27
חיפה: 6.25	חיפה: 5.19
ביתר עילית: 6.23	ביתר עילית: 5.27
רבינו תם: 7.04	
הנץ החמה: 5.21	
סוף זמן ק"ש למג"א: 7.50	
סוף זמן ק"ש למ"א: 8.25	
סוף זמן תפילה למג"א: 9.05	
סוף זמן תפילה למ"א: 9.29	

גליון 15

פרשת האזינו תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

עץ החיים

כל העבודה של האדם בימים האלה, שהם ראש השנה יום הכיפורים סוכות הושענא רבה שמיני עצרת ושמחת תורה, זה לזכות ל"עץ החיים" שזה עבודת ה'. כי אחרי שאדם הראשון חטא, נסתמה הדרך ל"עץ החיים", ה' שם את "להט החרב המתהפכת" ואת הכרובים לשמור את הדרך המובילה ל"עץ החיים" ומאז כל מי שרוצה להיכנס ל"עץ החיים" (עבודת ה') עומדים לו מניעות ועיכובים ע"י הכרובים ו"להט החרב המתהפכת". מסביר רש"י: "את הכרובים" (=מלאכי חבלה) "להט החרב המתהפכת" (=שמאיים עליו מלהיכנס עוד לגן). מאיים ומפחיד אותו להיכנס ל"עץ החיים". אדם מפחד ללמוד תורה, מפחד לקום חצות, לעשות התבודדות, ללכת לשדה, מפחד לנסוע לקברות צדיקים, מפחד מערבים, מה זה ערבים?! ערבים בכלל לא קיימים כמו שכתוב "הן גוים כמר מדלי וכשחק מאזניים נחשבו" הם בכלל לא קיימים בכלל לא נמצאים. מסביר ר' נתן: שבימים האלו אנחנו צריכים לפתוח את הדרך ל"עץ החיים" בימים הקדושים האלה אנחנו צריכים להתגבר ולפרוץ ולגלות את הדרך ל"עץ החיים" את הדרך לעבודת ה', כל עוד שאדם נמצא בעץ הדעת טוב ורע, אז יש לו מניעות, פחדים, ספקות ובלבולים, הוא לא יודע עצות בנפשו, וע"י אמונת חכמים וזכים להכנס לעץ החיים כמו שאומר ר' נתן "ועצה שלמה בעבודת ה' אי אפשר לזכות כי אם על-ידי הצדיקים אמיתיים שבדור" (ליקוטי הלכות סוכה, ג). אדם צריך למצוא צדיק שיכול להביא אותו ישר ל"עץ החיים", ישפיע לו את המוחין מעץ החיים, יכניס אותו ל"עץ החיים" ואז לא יהיה לו שום חלוקת עצה, שום בלבול, שום פחדים, ויזכה להתגבר, על כל המניעות, על כל העיכובים שבאים מה"כרובים" ומ"להט החרב המתהפכת" ויכנס לעבודת ה'.

"עם נבל ולא חכם" (לב, ו)

"העיקר והיסוד שהכול תלוי בו, לקשר עצמו להצדיק שבדור, ולקבל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול." (ליקוטי מוה"ר"ן כג)

כל מה שעובר על האדם כל החיים, הכול תלוי אם הוא זוכה להאמין בצדיק הדור, הכול עומד על אמונה בצדיק, אדם צריך לבטל את כל המחשבות שלו, את כל הרצונות שלו, לבטל את האישיות שלו לצדיק. לקבל דבריו כל אשר יאמר אפילו אומר לו הפוך מהשכל שלו, בין אם זה דבר גדול או דבר קטן. וצריך להשליך מאיתו כל את כל החכמות, כי אדם נולד עם חכמות לכל אחד יש את החכמה שלו, והחכמה הזאת מעכבת אותו מלהתקרב לצדיק ולשוב לה', וצריך לסלק את דעתו כאילו אין לו שום שכל, כי הצדיק הוא משפיע את כל השכלים, וכל זמן שיש לו איזה שכל עצמי אינו נקרא מקושר לצדיק בשלמות, ברגע שיש לאדם איזה טיפת שכל טיפת הבנה משל עצמו הוא לא מקושר לצדיק. "וישראל בעת קבלת התורה היו להם חכמות גדולות" (שם) ישראל ידעו את כל החכמות של כל החרטומים, הם למדו אצל החרטומים וידעו לחשב את המזלות, ידעו לחשב את הכול, ולכן מסביר ה"בני ישכר" שמשה היה צריך להגיד כחצות הלילה, דווקא כחצות לילה, ולא בחצות לילה כיוון שפרעה חישב את החשבון שאותו חצות יוצא בין מאדים לצדק, מאדים זה דין, גבורות. צדק זה רחמים. בדיק נגמר מזל מאדים ומתחיל כוכב צדק זוהי נקודת חצות לפי השיטה של פרעה. ואם משה היה אומר בחצות לילה אז פרעה היה אומר שמה עושה כישופים ומושך כוחות ממזל מאדים שהוא וגבורה לעשות את מכת בכורות. ולכן משה רצה להזיז את זמן חצות בכמה שניות, בחצי דקה. שכבר יכנס מזל צדק, ואז ידעו כולם שזה יד ה' ולא חכמות, ולא כישופים, ולכן אמר "כחצות". וכך גם היה אצל קורח שעם ישראל אמרו על משה ואהרן "אתם המיתם את עם ה'", אתם מספרים סיפורים שה' פתח את האדמה... אתם עשיתם שהאדמה תפתח ע"י חכמה!, כי ע"י חכמות אפשר לפתוח את האדמה! עד שראו שכבר כולם מתים, אז הבינו שזה יד ה'. ובאמת עם ישראל בעת קבלת התורה השליכו את כל החכמות, האמינו בה' ובמשה עבדו וזה שתרגם אונקלוס "עם נבל ולא חכם" "עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו" כי עיקר קבלת התורה היה ע"י "ולא חכימו". אדם נולד עם המון חכמה ולכל אדם יש המון שכל, והשכל זה רק בשביל להבין גמרא, להבין ראשונים, אחרונים צריך לשים את השכל רק בתורה וזה שכתוב "נבל לב" - גתיבות שזה מרמז על התורה הקדושה, שהיא החכמה האמיתית אשר אצלה כל החכמות בטלות. לעשות פצצת אטום ולהרוג מיליוני אנשים בבת אחת זה רצח זה לא חכמה. החכמה היא להציל מיליוני אנשים!, כי באמת ע"י אות אחת של התורה אפשר להציל מיליוני אנשים, ע"י אות אחת אפשר לרפא מיליארים, כל החכמות של העולם בטלים כנגד אות אחת מהתורה הקדושה.

לעילוי נשמת שמואל בן יחיא ז"ל	לעילוי נשמת אשר בן חיה רבקה דבורה ז"ל	לעילוי נשמת אסתר דוריס בת סוזן ע"ה	להצלחת נתן בן ציפורה ה"י	להצלחת הרב והרבנית שליט"א
-------------------------------------	--	--	--------------------------------	---------------------------------

אספקלריה מאירה

זה הכי טוב, עם הרבה תיקונים, עם הרבה יסורים, עם הרבה קשיים, דברים כאלה שלא ישוערו וכולם כולם זה בתכנית האלוקית, בתכנית של הבניה. השברים זה הדבר הכי גדול שיש בעולם. אדם יכול לבנות מהשברים של עצמו בנינים עצומים. שברים זה לב נשבר וכשיש לב נשבר אז יש אפשרות שהאלוקות תיכנס בתוכו. אין דבר יותר שלם מלב שבור. כי אם הלב הוא לא נשבר, אז אין עם מי לדבר בכלל, אז הוא לב אטום. אנשים מתבלבלים, חושבים שאם זה לא שלם אז זה בעייתי. אבל הלוחות השבורים הם הדבר הכי נפלא, כל רגע ורגע נשברים הלוחות האישיים שלנו, הקב"ה שובר לנו כל רגע ורגע את הלוחות. התורה לא מצאה סיום יפה יותר מאשר שירת הלוחות. בעצם השבירה הזו מצילה אותנו ומביאה אותנו אל התכלית.

להם מקיף כזה, רחוק, אבל אצל יהודי זה כבר פנימי, וכל הגלויות שלנו וכל הייסורים שלנו וכל המציאויות שלנו כל רגע ורגע כל מה שקורה לנו, ברוחניות ובגשמיות, כל מיני דברים קשים, כל העבודה שלנו זה רק להתמוגג בכל מה שה' עושה וכל מה שה' עושה הוא יודע, הוא יודע לברוא מהאין את היש ולהפוך את היש עוד פעם לאין, כל הדברים האלה הם יצירה אלוקית זאת, שאנחנו כל דקה ודקה מתמודדים, ולא מקבלים, וקשה לנו, ואנחנו נשברים, אבל השבירה הזאת שאנחנו נשברים כל פעם וקמים מחדש, "אנחנו קמנו ונתעודד", אז מ"הקמנו ונתעודד" הזה זה הבניה שלנו. הבניה שלנו זה דווקא אחרי הרבה שבירות, כל רגע ורגע יש "קמנו ונתעודד", כל אחד עובר מה שעובר, וככל שהוא רואה יותר דברים, ושומע יותר דברים, יותר מקרוב, הוא רואה שלכל אחד יש את המסלול שלו, ככה

אדם עובר כל מיני ייסורים קשים, צריך לדעת כל הזמן שכל היגים שלו וכל הצרות שהוא עובר, הכל זה חיבורים של העולמות התחתונים עם העולמות הישנים. כשאדם יודע שכל דבר שקורה לו זה כתוב מלמעלה, וזה מתוכנן, וזה רמז, אפילו שלא גילו לו את כל הרמזים, אנחנו מחזיקים חבל למטה ויש מי שמחזיק את החבל למעלה ואנחנו ככה מונענים את החבל אז גם שמה זה מתנענע. אסור שהחבל יישמש מידינו. להחזיק את החבל חזק, וכשקשה לנו, כשכואב לנו, וכשמשוה מרגיז אותנו, כשרוצים לצעוק, ורוצים לדבר, להוציא מהלב, נזיז את החבל וזה יוזג גם למעלה, ועל ידי זה נהיה תמיד מקושרים ללמעלה. המציאות שלנו בעולם היא בניה משבירה ותיקון שבירה ותיקון כל הזמן. אפילו גויים מאמינים שיש משהו למעלה אבל באופן מאד מופשט, במשהו לא מחייב יש

פרבראות התורה

"ויכל משה"

שהציגה ככלי ריק. ובכל יום ויום יוצאת בת קול מחורב וכך היא קוראת. "כי לא דבר רק הוא" - שכל התורה רמיזת בנפש לעניינים רמים ונשגבים. "ואם רק הוא" - שגיאין ח"ו כספורים בעלמא - "מכם" הוא, שבעון העגל שעשו הוצרכה התורה להתלבש בספורים.

"כי לא דבר רק הוא מכם" - אמור כלפי השירה ביחוד אשר ענייניה עמוקים ונשגבים והיא כוללת כל ההויה.

"כי לא דבר רק הוא מכם" - כלומר אין התורה מקרה בכם, דבר שהוא חוצה מכם, שאפשר לכם להתרוקן הימנו, אלא עצם מעצמכם ואין לכם מציאות בלא היא. "כי לא דבר רק הוא" וגו' - אמרו בגמרא: היה מהלך במבואות המטונפות והיה קורא קריאת שמע ופסק - עליו הכתוב אומר: "ובדבר הזה תאריכו ימים".

"כי לא דבר רק הוא מכם כי הוא חייכם" - אי אפשר לכם להתרוקן ולהתפרק כליל מדברי תורה, כשם שאי אפשר לאדם ח"ו להתפרק מחיותו.

"ויכל משה לדבר את כל הדברים האלה אל כל ישראל" - למה נאמר? - ללמדך שלא נשאר אחד בעם שנשאר באמצע תלמודו ולא הספיק ללמוד מפיו של משה כל אשר הוא ראוי ללמוד, אלא "ויכל משה לדבר את כל הדברים האלה" - התורה כולה וכל רמזיה בשירת האזינו - "אל כל ישראל" - אחד מהם לא נשאר חסר כלום מן התורה שלימדו משה. "ויאמר אליהם שימו לבבכם לכל הדברים אשר אנכי מעיד בכם היום אשר תצוו את בניכם" וגו'.

"שימו לבבכם" - לכל תרי"ג מצוות העולות מתרי"ג תיבות שבשירה זו. (תרי"ד הן, אלא שאחת מהן כנגד התורה עצמה). "אשר תצוו את בניכם לשמור לעשות" - תצוו קודם מיתה, כעניין שציווה דוד לשלמה בנו. "כי לא דבר רק הוא מכם" - אמר ר' מנא: "כי לא דבר רק הוא" - ואם רק - הוא מכם, למה - מפני שאין אתם יגיעים בתורה וכו'.

"כי הוא חייכם" - בזמן שאתם יגיעים בה - הרי שכפי היגיעה בתורה כך מתחדשים ומתגלים הדברים ומתמלאים ומתרחבים ומאירין. והיינו תורה שבע"פ הנובעת בכל יום תמיד מלב האדם. וכשאין מחדשים מלבם וממלאים דברי תורה - אי להם לבריית מעלבוניה של תורה,

קריאת קודש

סיפור לפרשה

"שמחת התורה"

הצדיק רבי נפתלי מרופשיץ, אמר פעם באוני מקורביו: מעולם לא נצחני אדם בדברים, כי אם בעל עגלה אחד, ומעשה שהיה כך היה: בשעת ההקפות בליל שמחת תורה, התבוננתי בבעל עגלה אחד, כשהוא רוקד ומזמר בהתלהבות רבה, ושמחתו אינה יודעת גבול. בתום ההקפות נגשתי אל האיש, שהכרתי כבר ועם הארץ, ואמרתי לו בבדיחות הדעת: מה פשר השמחה שקפצה עליך הלילה הזה? כלום רב חלקך בלימוד התורה כל ימות השנה, שאתה משמח את עצמך בשמחת התורה? הביט בי העגלון בעיניים תמות, וקרא בקול נמרץ: ואם אח שלי עושה "שמחה" האם איני צריך לשמח בשמחתו...?

שבת שלום!

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר" (=אתרוג..)

פעם אחת היה מחסור גדול באתרוגים, ולרב הקדוש רבי חיים מאיר יחזקאל זיע"א לא היה אתרוג, ועל כן היה הצדיק שרוי בצער גדול. קרוב לחג נודע לחסידים כי בקפריסין יש לגביר אחד אתרוג מהודר בתכלית ההידור. מיד נסעו אליו החסידים, והפצירו בו למכור להם את אתרוגו בשביל הרבי, אולם הגביר לא הסכים בשום פנים ואופן. אחר-כך אמר להם: "אם הרבי יבטיח לי בן זכר, אתן לו את האתרוג במתנה". הבטיחו לו החסידים שימסרו את התנאי לרבי, ובוודאי יברך אותו הרבי, כדי שיעקד בבן זכר. נתן להם הגביר את האתרוג, אולם הוסיף, שאם ההבטחה לבן זכר לא תתקיים בשנה זו, לא יצא הרב ידי חובה באתרוג. כשבאו החסידים בערב החג אל הרבי עם האתרוג, נתמלא הוא שמחה גדולה, וכל הלילה לא ישן, אלא עמד וצפה לאור הבקר, כדי שיוכל לברך על האתרוג. כשהגיע אור הבקר, התכונן הרב בדבקות רבה לברך על האתרוג, ואז ספרו לו החסידים את התנאי של הגביר, בעל האתרוג. מיד נהפכה שמחתו של הרבי לטוגה (=לעצב), ובאין אמר ודברים, הניח את האתרוג מידו, והחל מתהלך בביתו מצד לצד, כדי לשת עצות בנפשו - לחפש מוצא אחר. וכך עבר עליו כמעט כל היום. לפנות ערב, כאשר ראה הרב שכמעט שקעה השמש, ועוד מעט כבר לא יוכל לברך על האתרוג, עמד ואמר: "הי מה! אני מוכרח כבר להבטיח לגבירי" והבטיח לאותו הגביר בן זכר, ואחר עמד וברך על האתרוג. ואכן, באותה שנה נולד לאותו הגביר בן זכר...

היה שותף בהפצת דברי רבנו הקדוש מפי הרה"ח ר' אליעזר ברלנד שליט"א בתרומה סמלית של 1 ש"ח ביום, שמך יועבר לברכה אצל הרב שליט"א לזרע בר-קיימא, לרפואה, לפרנסה, לעילוי נשמה וכו' טל: 052-7639126 - 052-7602440